

Holte-saken

Nr. 22 — 5. årgang.

Fredag 15. juni 1951.

8. MAI

8. «Mai» kommer ut i Kristiansund N. — Postadresse boks 41. — Kontor: Nedre Enggate 20 II. — Abonnementspris kr. 16,— pr. år, løssalgpris 25 øre. — Annonsepris kr. 0,32 pr. m/m.

Det er et par ting som er kommet fram under vitneførselen i Arendal i saken mot Aasulv Holte, som er egnet til å forbause.

For det første gjelder det tidspunktet for likvideringen av de to frontkjempere. Holte mener at likvideringen gikk for seg etter okkupasjonens opphør den 8. mai 1945.

Dette bestrider påtalemyndigheten som hevder at den foregikk tidligere. Under saksbehandlingen leste i den anledning statsadvokaten opp et brev fra den som ga ordre om likvidering — han ligger f. t. angivelig syk i utlandet — og hvorav det framgår at de to frontkjempere ble skutt den 7. mai 1945. Umiddelbart etter dokumenterer så statsadvokaten en ny erklæring — denne gang fra selveste forsvarsministeren, Jens Chr. Hauge, — hvorefter «de to var likvidert i april 1945 som et ledd i kampen for å sikre hjemmestyrkene i Telemark».

Her står vi altså overfor 2 «gode» vitner som uttaler seg om én og samme ting. Den ene «likvidator» er så forsiktig at han så vidt kniper seg innenfor den avgjørende datum. Den andre er atskillig mere raus av seg. Han tar da i hvert fall i så han skal føle seg sikker.

Hva skal man så si om dette? Hva er det som er det riktige? Når de hovedansvarlige legger for dagen en slik unøyaktighet med hensyn til tidfestingen, er det ikke da vel så trolig at det allikevel er Aasulv Holte som har rett? Riktignok var det ikke så langt mellom hvor godt de

Oppsiktsvekkende henvendelse til FN i anledning rettsoppgjøret i Frankrike

Frankrikes mest fremtredende jurister fastslår at Petains styre var lovlig

110 000 mennesker henrettet uten lov og dom før, under og etter frigjøringen

Vel 1 mill. mennesker forfulgt av myndighetene

Privat til «8. Mai» fra Paris.

Den franske Komite for Menneskerettigheter, som ledes av Madame de Suzannet, har gjennom flere år arbeidet energisk for å hevde enkeltindividets rettigheter i forholdet til det til enhver tid herskende samfunn og har også i meget stor utstrekning beskjefte seg med de begivenheter som inntraff i Frankrike umiddelbart før, under og etter frigjøringen i 1944 samt det rettsoppgjør som senere fulgte. Madame de Suzannet ble under okkupasjonen deportert av tyskerne og ble etter frigjøringen valgt inn som medlem av den franske nasjonalforsamling.

de summariske henrettelser

som gikk forut for frigjøringen, led-saget den og fulgte etter den. Disse henrettelser betegnes i dokumentet som «opprørsjustis». Det siteres en uttalelse fra general de Gaulles innen riksminister Texier fra mars 1945 og en rekke andre utsagn, hvorav det fremgår at

110.000 mennesker ble henrettet

i Frankrike uten lov og dom i vanlig forstand. Riktignok fungerte såkalte «folkedomstoler», men selv den første franske justisminister etter frigjøringen har erklært at disse domstolers kjennelser er uten enhver rettskraft. Til og med medlemmer av den franske hjemmefront ble trukket for disse domstolene, dømt til døden og skutt. Dødsdommen var bestemt før rettsforhandlingene. Det anføres at dette blodbad overstiger alt det Frankrike opplevet selv under en bartholomeus-natt, under revolusjonsterroren i det 18de århundre og under Paris-Kommunen.

Det nevnes videre i henvendelsen til FN at over

1 million mennesker

er blitt forfulgt i Frankrike etter fri

Petain.

Komiteen for menneskerettigheter er kommet til det resultat at marskalk Petains styre var lovlig. Såle-

Odd Nansen om sin fangetid i SACHSENHAUSEN

Fortsatt forsvarsforhandlinger mellom Madrid og Washington

I tilfelle krig er Spania beredt til å gå inn i Vest-Europas forsvar

Privat til «8. Mai» fra Lisboa.

De uttalelser som den spanske ambassadør i Washington avga nylig om Spanias deltakelse i Vest-Europas forsvar, har vakt den største tilfredshet i Portugal. Disse uttalelser tas som en bekreftelse på at det har foregått og fortsatt foregår forsvarsforhandlinger «på et meget høyt plan» mellom Washington og Madrid, slik som «8. Mai» meldte om for en tid siden.

Det er på det rene at Spania i tilfelle av et rødt overfall på Vest-Europa øyeblikkelig vil kaste et stort antall divisjoner inn i Vest-Europas forsvar. Man vet imidlertid ennå ikke hvor langt fram Spania vil sende sine tropper. Et forlydende vil vite at Spania allerede har erklært seg villig til å forsvare Rhinen og den fransk-italienske grense. De spanske tropper vil imidlertid ikke bli stillet under Atlanterhavsmaktens felles-kommando, men operere på egen hånd.

«Det blir sgu ikke mange helter av den flokken med nordmenn som er her»

De var «verre enn armenske jøder» og de behandlet sine medfanger verre enn de ville ha behandlet en bikkje hjemme

Mange nordmenn sultet i Hitlers konsentrasjonsleire — noen av dem sultet ihjel. Vi kommer ikke til å glemme det», skriver Thorleif Schjelderup i Dagbladet den 31. mai, da han forsøkte å påvirke de norske redere til å gjøre noe for det sultende India!

Stakkars mann! Også når det skal appelleres til de gode egenskaper menneskene sier seg å være i besittelse av må først hatet og uredeligheten komme til orde.

Ifølge Odd Nansens bok «Fra dag til dag» får vi ikke forståelsen av at nordmennene sultet — og langt fra sultet ihjel. Derimot blir vi vitne til at nordmennene som satt i Sachsenhausen hadde overflod av mat, men de «gode» nordmenn viste heller ikke da — og under de forhold at de hadde noe å gi bort. Ved hjelp av alle gavepakkene som strømmet inn til dem på løpende bånd utnyttet de sine medfanger på det skammeligste. «Enhver tenker på seg selv, enhver klorer til

seg. Få deler med andre», skriver Nansen.

Nordmennene var meget flinke til å kave og klore og utnytte andre, ja, de utnyttet sine medfanger «verre enn han ville behandle en bikkje hjemme». Nordmennene, sier Nansen ble beskyldt for å være «verre enn armenske jøder». «Dette er en hård dom, men jeg er redd den ikke er uten berettigelse», sier han i sin sann druhet, og han legger til: «Det er un derlig å tenke på at våre verste fiender er våre medfanger».

Vi har inntrykk av at Odd Nansen var meget bitter da han skrev sin dagbok. Det er en sunn og ærlig manns reaksjon som gir seg utslag på følgende måte:

«Mat, mat, pakke, sild, tobakk, svindel, bytting, organisering og mat igjen er hovedinnholdet av vår tilværelse — og så mener vi oss visst å være helter! Vi tenker oss visst å komme hjem til Norge som helter og bli feiret som det! Det blir sgu ikke mange helter av den flokken med nordmenn som er her. I øyeblikket står den fjernere fra dette begrep enn nesten noen flokk jeg vet om».

Vi gjengir så et lite utdrag av det Nansen skriver i sin bok:

Side 7, 6. 10. 43: (Ved ankomsten til Sachsenhausen): Fangene var kledt i strinete klær. De så ikke ut som om

Arbeiderpartiredaktøren Vandvik som bokhandler

Han brukte stråmann for å selge avisens anmelderbøker til Kristiansund Folkebibliotek hvor han var formann

La oss som eksempel ta redaktør Sigurd Vandvik, inntil nylig redaktør av partiavisen Tidens Krav. Idag sitter han som sjef for Kristiansund Sosialkontor.

Også her måtte plaseringen foregå ved fortrensel av en eldre, langt mer habil funksjonær, en transaksjon som vakte dyp forstemmelse også bl. partiets egne. Det er lenge siden DNA sviktet det ansiennitetsprinsipp som i

tidfestingen, er det ikke da vel så trolig at det allikevel er Aasulv Holte som har rett? Riktignok var det ikke så lenge mellom hver gang «go-de» nordmenn brukte skyter'n på landsmenn, men i den grad dagligdags og uten kontroll var det vel dog ikke når man likviderte medmennesker, at man lot tidspunkt være tidspunkt og bare ofret seg for gjerningen! Ett av to er sikkert: enten husker den ene av de to ansvarlige feil, eller også gjør de det begge. Og alt tatt i betraktning er det nok kan hende det siste som er det riktige.

I sin erklæring til påtalemyndigheten sier forsvarsminister Hauge videre at «likvidasjonen var fullt lovlig og i henhold til de instruksjoner som hjemmestyrkene hadde». Undersøkte disse omstendigheter virker det overraskende at både påtalemyndighet og retten selv viser engstelse ut over alle grenser for at man under saksbehandlingen skal røpe det minste med hensyn til hvem de bolde skarpskytere eller andre ansvarlige var. Det er jo nettopp handlinger som denne som danner kjernen i de «heltegjerninger» som gutta på skauen ga seg av med. Og når nå attpåtil en statsråd står fram og sier at alt var lovlig og såre vel, hva skal det så tjene til at man mobiliserer den mest fullkomne hemmelighetsfullhet? Hva er det så å dekke seg for?

Det skulle vel ikke være så at man etterhånden har fått en følelse av at de mord som ble begått på denne måten var «illegale» i mer enn betegnelse, og at det — når alt kommer til alt — likevel er noe som heter Nemesis? Det har aldri vært så i dette land

2014

Pétain.

Komiteen for menneskerettigheter er kommet til det resultat at marskalk Petains styre var lovlig, således at de tiltak som er satt i verk senere av dette styres motstandere i virkeligheten ikke har noen lovliggjennomgang. I en appell fra Komiteen for menneskerettigheter heter det ordrett: — «Våpenstilstanden (mellom Tyskland og Frankrike i 1940) var en faktisk og rettslig realitet, og det er en fryktelig urett å dømme franskmenn på et senere tidspunkt på et annet rettsgrunnlag, en urett som historien vanskelig vil tilgi».

På grunnlag av det arbeide som ble utført av Komiteen for menneskerettigheter under Madame de Suzannets ledelse ble det — etter hva Deres korrespondent erfarer — allerede den 10. oktober 1950 rettet

et memorandum til De Forente Nasjoner

angående utrensningen i Frankrike. Dette memorandum er et aktstykk på over 200 sider, skrevet av fremtredende franske jurister, bl. a. den kjente professor Rougier, som er formann for et Samband av Organisasjoner som grupperer alle dem som er blitt rammet av begivenhetene i 1944 og senere administrative og rettslige forøyninger. Professor Rougiers nærmeste medarbeider ved utformningen av henvendelsen til FN var den kjente jurist Jean Montigny, som er leder av det nevnte Sambands juridiske komite.

Det oppsiktsvekkende memorandum til FN beskjeftiger seg i en juridisk uangripelig form med alle problemer i forbindelse med Frankrikes frigjøring. Det fremheves at det i Frankrike lenge har hvilt en trykkende taushet over

at det er det som er lovlig, som trenger skjul og dekning. Det er lovbryterne og de ømme i samvittigheten som drar seg undan dagens lys. Og når man ser hvor maktpåliggende det er å skjermes de utøvende i dette tilfelle, så må det vel også her være noe som gjør at ikke alle er like på det rene med lovligheten og instruksenes ufeilbarlighet som statsråd Hauge er det.

I Danmark har man hatt en selvmordsepidemi blant okkupasjonstidens likvidatorer. Noe slikt ønsker vi ikke her. Men at vi er rykket inn i den ømme samvittighets epoke, synes i et hvert fall opplagt.

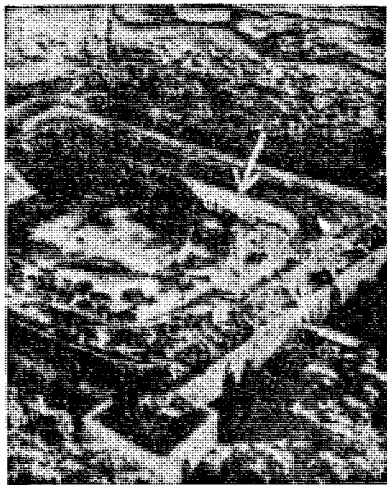
Det er bare den som er redd for noe, som gjemmer seg.

bartholomæus-natt, under revolusjonsterroreren i det 18de århundre og under Paris-Kommunen.

Det nevnes videre i henvendelsen til FN at over

1 million mennesker

er blitt forfulgt i Frankrike etter frigjøringen, arrestert, i mange tilfeller pint og holdt i rettsstridig fangenskap. Til sammenlikning anføres at

Billedet viser øya Isle D'Yeu, med fortet der de franske bødler nå i 6 år har holdt marskalk Petain ulovlig innesperret. Pilen viser rommet hvor han ligger syk.

de ordinære franske domstoler pr. 1. oktober 1950 bare hadde idømt frihetsstraffer i 42,066 tilfeller.

— Forts. side 3 —

Små detaljer om en kommunal ansettelse i Kristiansund

Innen A-partiet råder en atmosfære som er mettet av maktbrunst, korrupsjon og intriger

Slik det er i Kristiansund — er det overalt i landet

I en tidligere artikkel om DNA-beveget vi oss i en atmosfære av maktbrunst, korrupsjon og intrigespill, som mer og mer utesker til opposisjon også innen partiets egne rekker. Vi valgte eksempler fra dagliglivet ved partiledelsen i Kristiansund, og viste bl. a. de skitne våpen som ble brukt for å knuse bygdeungdommens sunne reaksjon mot tvangsparolene. Det var de ledende sirkler innen Nordmøre Arbeiderparti — den såkalte «klikken» — vi forrige gang beskjeftiget oss med.

Denne gang vil vi ta for oss ledelsen av partiets ungdomsorganisasjon, Nordmøre Krets av Arbeidernes Ungdomsfylking.

Også denne har selvfølgelig sitt sentrum i Kristiansund, i praktisk nærhet av partiets høyborg. Anker Melby er mannen som de siste årene har vært de unge kadrers general, delvis som formann i AUF, delvis som formann i Kristiansund Arbeiderungdomslag. La oss allerede nå under-

selge avisens anmelderbøker til Kristiansund Folkebibliotek hvor han var formann

Selv bestemte han bøkernes salgspris, godkjente innkjøpene og anviste regningene

«Primitiv egoisme» er et uttrykk vi forleden anvendte i vår omtale av DNA's toppfigurer i Kristiansund. Det er nemlig et annet sinnelag som preger partiets store menn idag, — enn som en gang i tiden ildnet pionerene til en frihetskamp hvor savn, vanære og forakt så ofte var kampens lønn. Det var disse menn som engang bar arbeiderbevegelsen fram. Idag er det bevegelsen som bærer mennene fram, — bak DNA's hammermerke.

Vi finner vår tids arbeideralsmenn fortrinnsvis i de offentlige etater, hvor de i en behagelig sjefsstol nyter triumfen og æren av andre menns kamp innsats for velferdsstaten.

Vi vet at deres største innsats for fanene idag er å bekranses de døde veteraners graver, og å representere organisasjoner, forbund, unioner grupper og lag ved kongresser og fyrstebesøk. Vi har mange nok av denne kategorien.

ter han som sjef for Kristiansund Sosialkontor.

Også her måtte plaseringen foregå ved fortrengsel av en eldre, langt mer habil funksjonær, en transaksjon som vakte dyp forstemmelse også bl. partiets egne. Det er lenge siden DNA sviktet det ansiennitetsprinsipp som i sin tid var et av bevegelsens store fremtidsmaal.

Hvordan var da redaktør Vandviks sosialistiske sinnelag som redaktør i arbeiderpressen? En liten illustrasjon er tilstrekkelig til å antyde forholdet.

Som redaktør mottok han gjennom tidens løp hundrer av forlagsbøker, enkle bini. og samlede verker, leksika, praktverker av forskjellig slag, alt sammen bøker som etter forlagene ønske skulle anmeldes i avisen. Bøkene havnet i redaktørens private bi-

— Forts. side 3. —

står den fjernere fra dette begrep enn nesten noen flokk jeg vet om».

Vi gjengir så et lite utdrag av det Nansen skriver i sin bok:

Side 7, 6. 10. 43: (Ved ankomsten til Sachsenhausen): Fangene var kledt i stripeklær. De så ikke ut som om de overanstrengte seg. Arbeidstem-poet minte grangivelig om Grini.

10, 6. 10. 43: De fikk pakker hjem-mefra, fikk skrive hjem to ganger i måneden og nordmennene ble i det hele tatt pent behandlet.

14, 6. 10. 43: Oftedal dukket opp og besøkte oss. Han så godt ut. Han sa det hadde vært ille her engang. Riktig ille, ja, aldeles forferdelig. Nå var det meget bedre og nordmennene særlig hadde det bra, bedre enn

— Fortsettes side 4 —

Nye opplysninger om de dansk-tyske forhandlinger i Rostock

Har både tyskerne og engelskmennene dokumenter om møtet?

Privat til «8. Mai» fra Amsterdam.

I hollandske landbrukskretser — hvor man meget interessert følger med i Danmarks salg av landbruksvarer til England på grunn av den dansk-hollandske konkurranse om det engelske marked — er det dukket opp forlydender om at hemmelige dokumenter angående det som skjedde under Rostock-møtet (de påståtte og ennå ikke klarlagte forhandlinger mellom den danske utenriksminister dr. Munch og representanter for Hitlers regjering) har spillet en ikke ubetydelig rolle under de siste dansk-engelske handelsforhandlinger.

Etter hva det opplyses i Amsterdam skal det engelske Foreign Office være i besittelse av dokumentariske beviser for at Rostock-forhandlingene faktisk er foregått, samt hva det er skjedd under disse forhandlinger. — Man er i Amsterdam klar over at dette forhold er pinlig for danskene. — Ma. kan aldri vite om eller når de engelske myndigheter finner det opportunt å offentliggjøre dette materiale, om ikke annet så av historiske grunner.

Fra hollandsk side har man også foretatt visse undersøkelser i Tyskland for å bringe på det rene om det foreligger noe materiale fra Rostock-forhandlingene der. Man har allerede brakt på det rene at en høyere offi-

ser innenfor det tidligere tyske sikkerhetspoliti har deponert dokumenter om Rostock-forhandlingene et sted i østsonen, antakelig for å kunne øve press på de danske justismyndigheter. Navnet på denne offiser foreligger og man har god grunn til å tro at myndighetene i den tyske østsonen ikke har rede på hvor dokumentene befinner seg. De er rett og slett gjemt privat. Det skal imidlertid være fare for at myndighetene i østsonen vil få overlatt dokumentene i tilfelle av at vedkommende tyske offiser for sitt forhold under krigen skulle bli dømt til døden.

Sovjet ensretter vasallstatenes forsvar

Det er vanskelig å få Polen og Øst-Tyskland til å bøye nakke

Privat til «8. Mai» fra Washington.

Mens Moskva-avisene raser over Atlanterhavspakten, foretar Sovjetsamveldet etter hva det opplyses fra talrike kilder i Øst-Europa, en hårdhendt ensretning av sine vasallstaters forsvar.

Opplysninger som er kommet ad omveie til Washington, tyder på at denne ensretningen er fullført i Romania, Bulgaria og Ungarn. Derimot har det vist seg at Tsjekkoslovakia, Polen og Øst-Tyskland er harde nøtter å knekke for Moskva. Her lever selvstendighetsviljen sterkt blant alle lag av folket, kanskje først og fremst i Böhmen, Mähren og Øst-Tyskland.

Relegasjonen ble opphevet

Stud. med. Hans Jacob Styri ble ved Det akademiske kollegium i juli 1949 regelert uten tidsbegrensning fordi han var dømt til fem års tvangsarbeid for sitt forhold under krigen. Styri anket til høyesterett som nå enstemmig har tatt anken til følge og avsagt dom for at relegasjonen oppheves 1. juli 1952.

— Fortsettes Side 4 —

Redaktør
Arvid B. Arntzen

Forretningsfører
Per Kvendø

Postboks 41, Kristiansund N.

Abonnementspris kr. 16,00 pr. år

Utgitt av Interessentskapet 8. Mai

Den svenske opinion skal erobres

DET HAR FALT mange harde ord i Sverige om det norske rettsoppgjør. Framstående jurister har karakterisert det som lite forenlig med vesterlandsk livssyn og pressekommentarer som «bøddel-landet Norge» er kjent over hele Norden og videre blant dem som har ører å høre med. Nå er imidlertid svenske røster av kritisk karakter ikke særlig velkomne her i landet, og våre nidkjære vil gjerne svare med bebreidelser over Sveriges holdning i 1940, uten å kjenne den reelle politiske bakgrunn for det som skjedde. Og dog er den svenske opinion noe som man tross alt må regne med — ikke minst i de år som kommer. Dette er vel en av årsakene til at det politiske rettsoppgjørs og A-regjeringens håndgangne mann, professor dr. juris Johannes Andenæs, har gått i leding og utgitt på det svenske forlag Verdandi to skrifter: «Svek og motstand under Norges okkupasjonsår», og «Rettssoppgjøret i Norge etter andra världskriget». Allerede skriftenes titler tilkjenner innholdet, som er et uforbeholdent forsvar for alt det som er skjedd. Når man så legger til at han har vært med på å irettelegge det politiske oppgjør, at han har samarbeidet med riksadvokatens kontor og vært dommer i Høyesterett i landssviksaker, er vel bildet fullstendig. Så nå har svenskene fått noe å tenke på, hvis de da leser alt dette, seks år etterat galskapen ble satt i verk.

Den første svenske reaksjon på professorens publikasjoner finner vi i det frie og uavhengige blad «Dagsposten» i Stockholm, som sier at det er «tråkigt» at de for Verdandi-serien ansvarlige ikke har anmodet en ubundet og framstående norsk jurist om å gi en framstilling av saken, f. eks. en framstående Oslo-advokat. Av dem, sier bladet, har mange vært engasjert i en rekke saker og har lært forfølgelsene å kjenne både som offentlig tilfordsordnede forsvarsadvokater og som de anklagedes rådgivere. Det finnes en mengde uavhengige norske jurister i Norge med godt innblikk både i de juridiske og de menneskelige forhold. ... Et helt folk lider faktisk under følgene av rettsløsheten og den politiske forfølgelsen, hvor den seirende straffer den beseirede, drar ham ned i sølen, forulemper ham og ødelegger ham økonomisk og sosialt. ... For en nordmann, som hører til de dømte, føles det opprørende å lese et så kalt og demagogisk innlegg som det professor Andenæs legger fram for de svenske lesere.

Dette er som sagt den første svenske reaksjon mot det norske rettsoppgjørs forsvarsadvokat, som vi har fått kjennskap til, men det kommer nok flere. Hva vi og våre skal være oppmerksom på, er at våre iherdige motstanderes talsmenn har utvidet sin offensiv også til Sverige, og da får vi med de små midler som står til rådighet, ta til gjenmæle. Vi vet at vi har mange innsiktsfulle og forstående venner i Sverige, og de vet på sin side at det vi vil er oppreisning gjennom klarlegging og dokumentering av den historiske sannhet, den som også vil kunne stille svensk politikk i okkupasjonsårene i et ganske annet lys også overfor de ofte så enøydete nordmenn. Svenskene har et historisk ledeord, Gustaf Vasas «Varar Svenskar». Vi burde annamme det og si «Vær nordmenn». Da hadde nok også professor Andenæs unnlatt å vaske skittentøy på svensk gårdsplass, selv om det nå bare er småtøy han vasker i Verdandi, hvis oppgave det er å virke for tanke- og talefrihetens grunnsetninger og utdype kjennskapet til samfunnsspørsmålene i populære småskrifter.

Solid grunnlag

I en leder med den farlige bumerang-tittel «På skråplanet» gir Aftenposten utenriksministeren en kraftig overhøving, fordi Utenriksdepartementet ikke blankt har avvist en klage fra den argentinske sendemann i Norge over visse krenkende skrivelser i etpar norske aviser om den argentinske president og hans frue personlig, men har viderebefordret til sendemannen en unnskyldning fra de angjeldende aviser og ledsaget den med sin egen beklagelse over det inntrufne.

Aftenposten er riktignok «frihetens» spesielle organ her på bjerget, etterat bladet selv ble befridd fra den tyske besettelse med dens økonomiske konsekvenser, men det være å overdrive når bladet også mener seg fritatt for på forhånd å behøve å sette seg inn i de saker det akter å kommentere. Bladet gjengir departementets pressemelding om ovennevnte sak — med en fatal utelatelse av en viktig linje i meldingen — og skriver så:

«Vi vet ikke hvilke norske aviser det er som har uttalt seg sånn at den argentinske president og hans frue er blitt fornærmet. Vi vet heller ikke hva det er de har skrevet.» (!)

Ut fra dette «solide» grunnlag gir lederskribenten leserne en oppvisning i journalistiske krumspring som nødvendigvis må bli av stor komisk virkning. Og klimaks nåes da han patetisk utbryter: «Det er et skråplan utenriksministeren har begitt seg ut på. Meningen med disse linjer er å advare ham.» (!)

Det er i slike øyeblikk man beklager at vi ikke har fjernsyn her i landet. Tenk hvor det ville ha forøyet effekten å ha kunnet se og høre den frihetsberuste deklamere sitt produkt! Mannen som «ikke vet hvilke», som «heller ikke vet hva», som «såvidt han erindrer» og som «ialfall ikke kan huske», — men som allikevel vet å kommentere hva han ikke vet!

I sin selvbiografi «Dichtung und Wahrheit» skriver Goethe (død 101 år før Hitlers maktovertakelse) følgende som av hensyn til Aftenpostens sarte følelser overfor alt tysk i de senere år skal gjengis på norsk: «Når en dro ut i verden tilfots uten riktig å vite hvorhen og hvorfor, så kaltes det en genreise, og når en gjorde noe forkjært uten øyemed og til ingen nytte, så kaltes det en geni-strek». — Mon tro om ikke Goethe, hvis han hadde levd i dag, ville ha tilføyet etpar ord om «geni-journalistikk»?

Lenis.

«8. MAI»

Postgiro: 81827

Da Nygaardsvold innførte flerkoneri

Hundrer av trofaste norske hustruer ble ført i den største ulykke

Ved prov. anordning av 15. 4. 1942 ble der gjort en forandring i § 43 i lov av 31. mai 1918 nr. 2 om inngåelse og oppløsning av ekteskap. Da der ved en feil i lovtidend er falt ut et punktum, inntas derfor § 43 i sin helhet:

Har ektefeller levet adskilt i et år etter lovlig separasjon, og har de ikke senere gjenopptatt samlivet kan de forlange bevilgning av departementet til skilsmisse såfremt begge ektefeller er enige om det. — Har adskillelsen vart i minst 2 år, kan enhver av ektefellene forlange skilsmisse.

Har samlivet mellom ektefeller vært hevet i 3 år uten at det er skjedd på lovformelig måte, og er samlivet ikke senere gjenopptatt, kan skilsmisse gis etter begjæring av en av ektefellene.

Skilsmisse skjer ved dom, med mindre ektefeller er enige om å overlate avgjørelsen til departementet. Dette kan også treffe avgjørelsen i saken når en av ektefellene søker om det og det på grunn av krigstilstand eller andre særlige forhold ikke er mulig å få forbindelse med den annen ektefelle.

(Norsk Lovtidend, London 31. desember 1942).

Etter siste avsnitt i denne lov søkte mange ektemenn i utlandet om skilsmisse og fikk det i London.

Da krigen sluttet, fikk de trofaste hustruer til disse mennene vite at de var blitt skilt for år tilbake. Deres menn hadde skaffet seg ny kone, barn og hjem i utlandet.

Noen spørsmål med vid adresse

Av Potemkin

En mot tidens dragsug tappert svømmende ung mann — herr Johannes Andre — fremsetter under ovenstående overskrift noen fakta, som åpenbart er så generende for den påholdne penns broderskap, at de må avvertes! Han avterer i Verdandens Gang 2. mai i år bl. a.:

«Når «Vest» betrakter «Nazisme» og «Kommunisme» som to len av samme stykke, og «Øst» betrakter «nazisme» og «kapitalisme» som to alen av samme stykke, når det ene øyeblikk «kommunismen» og «nazismen» går i allianse for kort etter å erklære hverandre krig, når neste øyeblikk «kommunismen» og «kapitalismen» slutter forbund, for siden å slåss så de politiske fillene fyrer bør vi ikke så endelig en gang be fredens og forsoningens Gud gi oss mot til å spørre oss selv hva dette er for et redsomt «ideologisk» sammensurium?»

Skriver herr Andre, en edel sten, som ikke kan passes inn i «demokratiets» arkitektur.

Det var det opplyste enevelde ved eliten i Europa som visstnok foresvævet det nye Tysklands leder. Den tyske skremmende legning for «konsekvens» og overdrivelse, plus manglende innsikt i beroligende internasjonal optreden — medvirket til å ødelegge det siste europeiske redningsforsøk, som i alle fall måtte fått form av hestekur. Det kom så sent

Britiske ledere og tilhengere av læren om den britiske elites «rett» til å regjere og eksklusivt nyte verdens honning, som uimotsagt er blitt preket av «fascister» som Cecil Rhodes, Kipling, Vansittart og Churchill — søkte kamp med Det tredje rike. Istedenfor samarbeid og korrigering av oppkomlingsoverdrivelser og hardkokte teorier.

Det var aldeles ingen ideologisk kamp, men angstens diktatur, som lammet fremsynet i den grad at seieren ble et irreparabelt nederlag for Europa, som nå planlegger å la sine

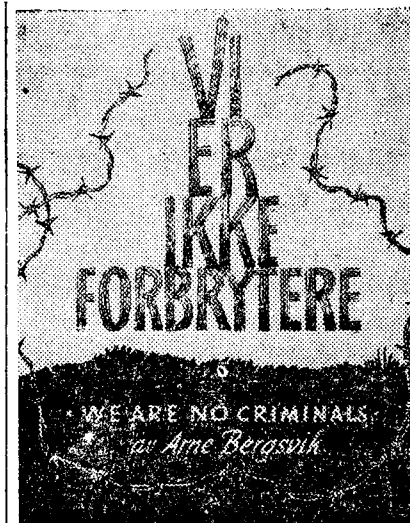
uvilje kan vokse til kalt, effektivt raseri, så han kan bli en virkelig vekende fare for sine ledere, som nå da velferdsfallitten klar. viser seg i horisonten — bedøver seg med et hektisk liv i solnedgangen .. og holder avledende taler mot den slagne «nazisme» og den tidligere «allierte», S.S.S.R., som herskapene kan takke sin kostbare Rådhus, Akershus- og Lake Success-jubilering for. Mens man kopierer fra den nasjonalsosialistiske og kommunistiske statsoppygging så godt man kan. Dog uten nevneverdig bruk av det glødende, uselviske og frivillige offers sement.. som er demokratiets mangelvare i Norge. —

Å bidra til å klarlegge grunnene til denne mangel er utvilsomt «8. Mai's» historiske oppgave i norsk presse.

Potemkin.

Tyske båter på alle hav igjen.

Tyske fartøyer fører idag forbundsrepublikkens flagg over alle verdens hav, telegraferer svenske Dagens Nyheter. Berlinkorrespondent til sitt blad. Under tyske flag seiler idag 750,000 br. reg. tonn (i 1939 var flåten på 4,5 mill. br. reg. tonn). I 1946 noterte den tyske handelsflåte sin lunnekord med bare 100,000 bruttotonn. Det var hva som var igjen etter sjøkrigen, bombeangrepene og seierherrene hadde tatt sitt. Siden er det gått jevnt oppover. I året 1950 tredobledes tonnasje. Den nye handelsflåte skal bygges opp rundt en stamme av hurtigående lastebåter på 15,000 bruttotonn og en fart av 20—21 knop, uttaler trafikkministeren i Bonn. I 1953 venter man at tonnasje er steget til 1 mill. bruttotonn.

NS-folks politiske testamente.
kr. 10.— heftet franko. 10 ekspl.
÷ 20 pst. Forfatterens adresse
i sommer: Aulestad, Follebu.

O. Gythri

Karl Johans gt. 5—7, Oslo.

Kjøtt, flesk og pølsevarer.

Godt utvalg i pålegg m. m.

Tito sender truende note til Argentina

Han vil straffe krigsforbryter — men glemmer egne ugjerninger

Under verdenskrigen hørte vi ofte tale om Ante Pavelic, den kroatiske lederen som var statssjef i Kroatia under italiensk-tysk beskyttelse. Denne Ante Pavelic befinner seg for tiden i Argentina og nå har Tito sendt en truende note til Peron for å få ham utlevert som krigsforbryter. Han skal være ansvarlig for massemord på 800,000 serbere, kroater og jøder, påstår Titos regjering.

Vi tror nok at Pavelic vil få bli i fred i Argentina og vil heller minne om et annet utleveringskrav. Det kommer fra Internasjonale Røde Kors — altså ikke fra N.R.K. — og går ut på å få utlevert de titusener barn, som tilhører den tysk-schwabiske folkegruppe, som siden Jugoslavias «befrielse» er blitt holdt innesperret i titokommunistiske omskoleringsleirer. — Barnas foreldre er for det meste falt som ofre for de massaker, som ble satt igang mot de tysktalende schwabere i Jugoslavia ved krigens slutt.

Den i Linz utgitte avis «Neue Heimat», som representerer de schwabiske flyktninger, forteller at av den tysk-schwabiske folkegruppe, som i 1918 tallet omkring 650,000, er minst 200,000 falt som offer for Titos terrorister. Og dette var den flittigste og mest sparsommelige folkegruppe i Sydslavia. Det var de, som av myr og sump skapte blomstrende akre med der beste hveteavling i hele Europa og Jugoslavia levde hovedsaklig av

Davido og frontkjemperne.

Av Kåre Husum.

Davido's artikkel i «8. Mai» for 1. 3. 51 har vært fulgt av så mange innlegg at det kanskje kan synes anmasende å troppe opp med enda ett. Og jeg skulle ha avholdt meg fra å gjøre det, hvis ikke hans svar til Brit Tveit (8. Mai nr. 20) hadde inneholdt disse ordene:

«Og jeg tror ikke noen frontkjemper i dette land enda en gang vil våge livet for dem».

Ingen kan øve noen innvirkning på hva Davido tror eller ikke tror, og det er ikke min mening å gjøre forsøk i den retning, men jeg vil overfor andre som måtte være interessert i dette spørsmålet, søke å påvise at Davido tar feil.

Fra mai 1945 var vi fra vår høyst passive posisjon vitner til de jammer og forbannelsesfylte beretninger fra folk som hadde vært i tysk fangenskap. Jeg tror vi kan medgi at de fleste av oss følte oss mer eller mindre sjokkert over hva vi hørte og leste. At de hadde hatt det så fælt, hadde vært fremmed for oss. Noen form for varmere følelser for disse menneskene rakk imidlertid ikke å feste seg, idet hver eneste avisartikkel, hver bok, hvert foredrag som handlet om lidelsene, konkluderte med en osende fordømmelse av oss. Etter hvert som flommen av bøker, sanger og historier økte, gled vi over til en stadig roligere holdning overfor dem. Vi sammenlignet beretningene med hva vi selv hadde opplevd under krigen, og fant at også en og annen av oss kunne ha litt av hvert å be om dråper for. En nærmere gjennomgåelse av enkelte av redselsskildringene førte forresten til at vi fant endel av stoffet farget, for å si det slik. Dessuten kjendte vi en viss forbauselse over at så mange mennesker syntes å ha trodd at de kunne blande seg opp i kampen mot en okkupasjonsmakt uten at det skulle medføre ubehageligheter for dem. Det hele førte til at man kom til å bli stående noe skeptisk overfor mange av frihetskjemperne. Det var naturlig at skepsisen økte proporsjonalt med at mange av dem ordnet seg inn i stillingene etter de avskjedigede og arresterte NS-medlemmene, og i ny-opprettede, vel avlønnede stillinger. Med tiden har forøvrig denne skepsisen dukket opp hos mange, svært mange, nøytrale norske borgere.

Jeg våger å tro at Davido i sin tid må ha delt mine vurderinger av reaksjonen hos mange av «motstandsfolkene». Nå er det hans tur til å vise seg. Nå er han blitt slått ned i kampen for sine ideer. Det er med beklagelse man oppdager at han reagerer nøyaktig som motstanderne. — Han ynker seg over alt han har gjennomgått, raser over dem som har be-seiret ham, og vil ha hevn. Han er avskåret fra aktiv eksekusjon av heven, og må avfinne seg med å gi den form av nonintervensjon når russerne eller noen andre fåle mennesker kommer for å gjøre det av med alt

som Norge heter, heri innbefattet Davido og hans hus. Han sier riktignok selv at han ikke hater motstanderne, han bare forakter dem. Det samme har de sagt. Det er forresten påfallende hvor redde folk er for å vedkjenne seg dette å hate. Når de tar livet av en mann, eller tramper ham ned i sølen og utroper ham som æresløs og forbannet av alle slekter, eller når de i nederlagets time snerrer mot seierherren, selv da er hjertet rent for hat, påstår de. De synes å anse hatet for å være noe så grumset og lavtliggende at bare fienden vil kunne tiltroes å besitte det. Det får nå være hva det vil med dette, la oss bli stående ved at det er forakt Davido føler overfor Hauge, Gundersen og de andre herrene han nevner. Men den omstendighet at han forakter disse og noen 10- eller hundretusener andre, kan umulig gi ham grunn til å se rolig, for ikke å si tilfreds, på at hans folk faller i hendene på en fremmed øst- eller vestmakt. Det ser ut til at han forveksler dagens makt-havere med folket. Det er en feil. Jeg er forøvrig ikke i stand til å dele Davido's oppfatning av folket, som han identifiserer med «dumhetens mur». — Vi greide ikke i første omgang å vinne de store masser av folket for oss. Dette skyldtes ikke så meget at våre motstandere var dyktigere, som at avgjørende ytre omstendigheter motarbeidet oss. Det burde være en oppgave å fortsette kampen for folkets forståelse. Vi vinner den ikke ved å oppføre oss som furtne unger.

Davido anfører at han har mistet sin stilling og sin helse. Dette er meget vondt, men det er likevel en ren bagatell når man ser det på bakgrunn av den gigantiske kampen han har deltatt i. Jeg regner her med at det ikke var bare sin egen stilling og sitt eget velvære han gikk til kamp for. Hvis så var tilfelle, skal det medgis at tapet han har lidd, er katastrofalt. Det framgår ikke tydelig av Davido's artikler at han selv har vært frontkjemper, men det skal muligens forståes slik. Var det da ingen til å fortelle ham at mulighetene for å tape var tilstede, og at den som taper en kamp om liv og død, ikke kan vente bare å bli klappet på skulderen?

Davido's historiske oversikt over den politiske utvikling her i landet, må godtas som det den er, et middels godt tillegg til det store galleriet av svart-hvitt-tegninger som er framstilt i løpet av de siste 10 års tid. Det må tilgis meg at min aversjon mot denne kunstarter provoserer meg til å bruke viskelæret. Harde ord kan sies om London-regjeringen og dens tilhengere, særlig når det gjelder håndteringen av oss, men det er et spørsmål om den ikke må innrømmes en viss berettigelse, når man ser det ut fra hva som gagnar landet. Og jeg går ut fra at det er tillatt å bruke en slik synsvinkel.

I 1945 ville ikke vi ha vært i stand til å hindre at landet ble besatt av øst-

og vestmaktenes tropper. Ikke om hver eneste norsk borger hadde kjempet sammen med de tyske soldatene til siste pust, ville vi ha maktet å stå imot disse styrkene i noen tid. Ingen andre enn eksilregjeringen i London kunne hindre en slik besettelse. Den gjorde det da også. Jeg tror at landet var tjent med at kampen og besettelsen ikke fant sted. Besettelsen vilde sikkert ha vedvart den dag idag, og jeg vet ikke hvem som skulle ha brakt den til opphør. Jeg skjønner ikke at det skal være så vanskelig å innrømme slikt som dette. Naturligvis ønsker vi på vår side å få våre politiske handlinger bedømt ut fra hva som best tjente landets interesser under okkupasjonen og i tilfelle et annet utfall av krigen. Offisielt har en slik bedømmelse hittil ikke vært foretatt, og den vil vel heller ikke bli foretatt, hvis vi følger Davido's linje og ender i sykelige grublerier over vår egen personlige ulykke.

Utenrikskrønikk

Eksisterer et Norden i politisk mening?

Dr. Rütger Essen, som er utenriksredaktør i det svenske blad «Dagsposten», har i et foredrag i Svenska Nationella Förbund gitt en oversikt over svensk utenrikspolitikk i dag. Vi gir et sammentrengt referat etter hans eget blad.

Den svenske alliansefrie utenrikspolitikk er riktig, fordi den best svarer til den utenrikspolitiske situasjon. Den gir ingen garanti for at Norden og dermed Sverige ikke vil bli trukket med i en ny storkrig, men den gir oss muligheter for å være bedre forberedt, når prøvelsen kommer.

Med disse ord oppsummerte dr. Essen sin mening om svensk utenrikspolitikk i dag. Det svenske syn på utenrikspolitikken kan sammenliknes med det kjente ord av Anatole France: «Jeg er alltid i midten og alt annet er rundt omkring meg». Det er en meget risikabel måte å betrakte verden på, for den gir fremfor alt en feilaktig oppfatning av, hvorledes verden betrakter oss.

av oppkomningsovervåkinger og kokte teorier.

Det var aldeles ingen ideologisk kamp, men angstens diktatur, som lammet fremsynet i den grad at seieren ble et irreparabelt nederlag for Europa, som nå planlegger å la sine regjeringer evakuere til Afrika, mens man legger igjen fjernstyrte Haugianske guerillastyrker i ruinene?

Selv den engelsksyke Ola Nordmann er blitt urolig og grubler nå over et nytt patent på nasjonal holdning! Han er bitter i anledning seirens frukter, som er sure.

Det store spørsmål er om hans

Persia vilde ha svenske eksperter.

Den persiske regjering har i to noter bedt den svenske regjering utse to eksperter som Persias rådgivere i visse oljeindustri-spørsmål og regnskapsgranskning i forbindelse med oljeindustriens nasjonalisering. Den svenske regjering har imidlertid svart at den beklager ikke å kunne imøtekomme anmodningen. (Dagens Nyheter 3. juni.)

Det er som forhenværende aktiv østfront-kjemper jeg har funnet meg berettiget til å skrive dette.

Kåre Husum.

15.000 bruttotonn og en last av 21 knop, uttaler trafikkminneren i Bonn. I 1953 ventet man at tonnasjen er steget til 1 mill. bruttotonn.

Personer og navn

Politifullmektig Odd Bergfald, som var statsadvokatens fullmektig som aktor under de rettslige forundersøkelser i Oslo ivår i anledning den meget omfattende Hil-disch-sak, sies å være utvandret fra Oslo politikammer og ankommet til «Aftenposten». Om hans etterfølger som aktor i saken, som omfatter alle dem, som er stillet tilskue i «bestselleren» St.meld. nr. 64, (1950), forlyder det intet, heller ikke om når den skal opp til hovedforhandling. Men den nidkjære hr. Bergfald er i alle fall trådt ut av bildet.

Blant ansøkerne til Torvastad lensmannsstilling finner vi cand. jur. Bjørn B. Enge. Det er den samme mannen som var «direktør» på det beryktede Hustad, hvor NS-fangene slet mye vondt. I fjor søkte han et politifullmektigembete på Østlandet, og da benyttet han direktørtittelen. Det begynner kanskje å lukte litt av slike jobber nå, siden direktørstitlen er byttet med det mere anonyme cand. jur. Det er nok flere cand. jur'er som helst

rorister. Og dette var den flittigste og mest sparsommelige folkegruppe i Sydslavia. Det var de, som av myr og sump skapte blomstrende akre med der beste hveteavling i hele Europa og Jugoslavia levde hovedsaklig av skatteinntektene fra denne mest loyale folkegruppe av alle. Nå må det samme land ha hjelp fra storkapitalisten USA, mens den trofaste befolknings barn lever i lummer og skal omskoles til kommunist etter Titos mester. Men USA tenker vel mere på de 30 divisjoner, som Tito etter sigende skal kunne stille i kampen mot Sovjet-Samveldet, hvis det da ikke kommer en ny slede i veien. Hvem vet!

ønsket sin boddeltjeneste i hine harde dager ugjort.

Det har lenge vært tale om visse ommøbleringer innen regjeringen og mange navne har vært nevnt. Forsvarsministeren er såre lite populær både i stortinget og i partiet og det har vært tale om å bytte ham ut og han skal være villig til å gå, sies det, hvis han til gjengjeld kan bli trestjerners general — altså noe liknende som de nye bulgarske stjerner. Ligeledes tales det om å gjøre justisministeren til fylkesmann i Østfold. Ingen vil vel gråte, om dette skjer, men det er vel bare ønsketenkning alt sammen, omenn ryktene svirrer i korridorene.

men de mislyktes. Men selvom Norden nå hadde vært en enhet, ville dog stillingen ha vært uallminnelig farlig. All tale om trygghet er en virkelighetsfremmed drøm og i alle fall en fremtidsforhåpning.

Utryggheten føles imidlertid på forskjellig måte i de forskjellige land. I Russland oppfattes den som en forhåpning om at russerne er kallet til å spille den ledende rolle i verden. Dette går igjen i all uttrykk for russisk tankeliv. Den ledende krets i Russland betrakter imidlertid formentlig Sverige som et relativt underordnet problem. Det russiske folk ønsker likeså lite som noe annet folk en tredje verdens krig, men den vesterlandske verden betraktes som gjennområtten og dømt til undergang. Det ville være dårskap å tro at den russiske ledelse ikke skulle få folket med seg i en ny krig. Det eneste som påvirker de styrende i Kreml er utsiktene til fremgang. Man går videre på agresjonens vei inntil mottrykket blir så stort at videre fremgang nettopp i øyeblikket ikke lenger lønner seg. Det er bare i erkjennelsen av dette og fra dette utgangspunkt at man kan skape et fordragelig forhold til den russiske makten.

De store utenrikspolitiske brennpunkter er Russlands sydlig, sydvestlige og østlige gren-

ser, derimot tør det være noe roligere ved den nordlige front. — Krigen mot Finland 1939 blir vel på russisk side mere og mere betraktet som et misgrep.

Den avgjørende forskjell mellom de to verdensblokker er at Sovjet selv kan bestemme tidspunktet for sine aksjoner. Denne forskjell oppveier for en stor del den ubestridelige tekniske og materielle overlegenhet på vestmaktenes side, en overlegenhet som i det minste finnes inntil videre.

I denne forbindelse bør det understrekes at den svenske alliansefrie politikk åpenbart innebærer en god hjelp til Finland og har en viss betydning for dette land. Om Sverige skulle slutte seg til Atlantpakten, ville resultatet formentlig bli at det ledet til en forandring i Finlands stilling uansett om landet fikk beholde en viss formell selvstendighet eller ei. Ledende kretser i Washington ønsker sikkerlig et godt svensk forsvarsberedskap. Derimot er det ikke så sikkert at de ønsker en svensk tilslutning til Atlantpakten. Det er nemlig ikke i amerikansk interesse at den tredje verdenskrig skulle bryte ut nettopp her i Norden. Propagandaen i Sverige for en allianse med vestmaktene slik som stillingen er i dag er like risikabelt som under den siste krigen.

Forbundet går til storoffensiv mot Erstatningsdirektoratet

Odd Nansen om sin fangetid —

Alle som har vært utsatt for direktoratets plyndring må sende alle opplysninger til Forbundets sekretariat

Et utvalg av tre erfarne jurister skal utarbeide stoffet før det forelegges stortinget

Det hender at en ser seg nødt til å be Vårherre fri en for ens venner. En fristes til å gjøre bruk av uttrykket når det gjelder stortingsmann Bunkholts opptak i Stortinget om Erstatningsdirektoratets virksomhet.

Det er ingen tvil om at stortingsmann Bunkholt har en ærlig og redelig vilje til å gi rettferdigheten den plass den har krav på, men hans forsøk på å omsette sin vilje i handling i den foreliggende sak, har gitt et mindre heldig utfall.

Alt da stortingsmann Bunkholt ifjor høst reiste saken i Stortinget, presiserte han at han gjorde det for å gi myndighetene anledning til å avlive de rykter om direktoratet som var i sving, og selv om han gjemte på noen personlig tvil om at kanskje alt ikke var fullt ut som det burde være, så gjorde han sine anførsler særdeles betinget og omgjerdet dem med mange «om» og «hvis».

Det «resultat» som i dette øyeblikk foreligger, kunne friste en

Oppsiktsvekkende henvendelse —

— Fortsatt fra side 1 —

Den «administrative utrensning» har rammet 120.000 franske embetsmenn og funksjonærer, til tross for at det ikke foreligger noen lovhjemmel herfor. Brigadegeneral de Gaulle legemliggjør nemlig republikkens regjering og fedrelandet siden den 16. juni 1940 kun gjennom en hemmelighetsfull salvelse, heter det i aktstykket. Man har av dette utledet den fiksjon at Frankrike hele tiden har befunnet seg i krigstilstand og aktivt deltatt i krigen mot Tyskland. Det eneste som kan sies om dette systemet er at det ikke svarer til krigsforhold.

til å tro at stortingsmann Bunkholt rett og slett har vært et redskap for statsråd Gundersen og at hans aksjon ene og alene skapte en etterlenget anledning for statsråden til offisielt å kunne gi direktoratet departementets godkjenningstempel med påfølgende approbasjon fra Stortingets side. I et hvert fall er det et slikt opplegg som i dette øyeblikk er aktuelt.

Den granskning som Justisdepartementet på Stortingets anmodning måtte sette i gang, kan bare betegnes som en «granskning» i anførselstegn, og som det var å vente fra rettferdighetens håndhevere i dag, er departementets nå foreliggende, trykte Stortingsmelding en hundreprosentstiltiserklæring til Erstatningsdirektoratet og dets virksomhet. — At departementet bare har sett seg oppfordret til å se på en 8—10 av de hundretusen saker som har vært gjenstand for direktoratets «omsorg», og at det har funnet å kunne gå over selv dette fåtall av tilfelle med en harelabbe og utelukkende har nøydt seg med direktoratets ensidige uttalelser, var ikke annet enn hva en kunne vente seg. Interessant er det forøvrig i denne forbindelse å notere seg at departementets melding slår fast — på det foreliggende minimale grunnlag — at det er i full orden at tiltaltes eller dømtes eiendeler med direktoratets samtykke kan selges til slekt eller bekjente av direktoratets tjenestemenn samt at det likeledes er i full orden at disse samme tjenestemenn skaffer seg en ekstraintekt ved å la seg oppnevne som medforvaltere av de beslaglagte boer.

Inntreffer ikke noe uforutsett, behøver en ikke å tvile på at de involverte og den moral som

de andre på mange vis Uinnskrenket pakkertilatelse f. eks.

18. 6. 10. 43: Her svindles og orges på alle mulige måter og i alle målestokker. Praktisk talt alt ordnes og ordnes utelukkende ved bestikklser. Begrepet organisere er her utvidet til å omfatte alt fra simpelt tyveri, til bestikklser, kjøp, bytte og snyteri.

24. 12. 10. 43: Det som uten tvil holder nordmennene i live og i relativ god kondisjon, er pakkene hjemmefra og fra Sverige og Danmark. — Disse pakkene er av uvurderlig betydning. Vi har alt stiftet bekjentskap med dem. Våre kamerater kommer over til oss med sardinbokser, knekkebrød, ost og all verdens herligheter.

26. 14. 10. 43: Vi kan fremdeles ikke foreta oss annet enn sove, spise... (I karantenetiden). Fra syv morgen til ni skal der soves, og fra ett til tre midt på dagen. Rosignalet om kvelden går kl. 20 og vi står opp kl. 4.

32. 19. 10. 43: For første gang var vi ikveld på besøk i en annen brakke. Vi var nede hos Arvid Johanssen. — Han spanderte kjeks og honning. Han svømte i pakker og herligheter. Det samme hadde en inntrykk av at hele brakken gjorde. Ivan satt ved samme bord som Arvid. Han har det godt ser bra ut og spiser som en bjørn.

42. 27. 10. 43: Hvor en snur seg er det svindel og elendighet, korrupsjon i et hittil ukjent omfang. Alt og alle er med, er blitt deler av et kjempe-messig maskineri som består og går ved hjelp av svindlerier og sjofelhet. Det verste er å merke at så mange av ens norske kamerater er glidd inn i dette svineriet og har tilegnet seg den innstilling som gjør det mulig. Nordmennene får meget mer hjemmefra enn de andre nasjonaliteter. — Foruten pakkene fra Norges Røde Kors, får de liknende pakker fra Sverige, Danmark. Det vanker dessuten sild og klippfisk. En rikdom på varer som er omsettelige på svartebørsen her. For en sild kan en organisere seg meget, en fin jakke, et par gode støvler, en varm ny bukse o.s.v. For tobakk kan en få hva som helst. Gode jobber

bundet for Sosial Oppreisning retter derfor en inntrengende henstilling til hver og en som måtte ha noe å meddele, å sette seg i skriftlig forbindelse med Forbundets sekretariat, Kierschows gt. 5, Oslo. Gi et mest mulig kortfattet resume av saksforholdet og vis til eller send med de dokumentariske bevis som man har for hånden. Alle papirer vil bli tatt betryggende vare på.

Til å gjennomgå stoffet og bearbeide det for framleggelse for Stortinget har Forbundet satt ned et utvalg bestående av tre erfarne jurister. Utval-

kan en også organisere seg på samme måte.

45. 30. 10. 43: Enhver tenker på seg selv. Enhver klører til seg. Få deler med andre. Selv nordmenn i alminnelighet behandler en ukrainer verre enn han ville behandle en bikkje hjemme. Han vet at ukraineren sulter. Han tenker bare ikke på det, jager ham bare vekk som om han ville jage fluer eller kryp. For et par sigaretter, som nordmennene får mer av enn andre, kan de lure fra en stak kars tobakkhungrende russer eller et annet medmenneske en hel brødrasjon. Ja, enkelte sjenerer seg ikke for å handle med sildavfall som de allikevel skal kaste. Ikke engang det gir de bort. Nestekjærligheten rekker ikke engang til å betenke et medmenneske med avfall. Intet under at vår venn Alfred (en tysker) med bitenhet og en god del forakt og han beskylder nordmennene for å være «verre enn armenske jøder». Det er et ord av en utlending som gjennom lang tid har vært sammen med nordmenn daglig og sett dem i alle forhold mellom tusener av medfanger. — Det er en hard dom, men jeg er redd den ikke er uten berettigelse.

49. 6. 11. 43: Jeg har fått pakke hjemmefra med tøy, all verdens herlighet, varme, gode underbenklær, dunlærts skjorte og bukse, skinnvest, ulltøy etc. plus en masse vitaminpiller.

50. 7. 11. 43: Det er liksom o.k. å organisere. Dette fordømte uttrykk utsetter ens samvittighet og hederlighet. Det er ikke lenger forskjell på mitt og ditt. Det at en blir en tyv, en forbasket svindler og kjeltring, det affiserer ingen.

52. 10. 11. 43: Igår fikk jeg tre pakker og iforgårs soveposen min plus et dobbelt ullteppe. Inni soveposen hadde Kari smuglet, jeg tror 2 kilo meierismør. Dessuten en stor pose norsk tobakk samt en god del sigaretter og en hel haug med skråtobakk. To av pakkene igår var fra Karl. Det var tobakk, smør, knekkebrød og herligheter, dessuten en flaske tran samt et stort glass ekte honning. Det later da til at det er tillatt med Kleinigkeiten — og sogar ganske store Kleinigkeiten.

64. 22. 11. 43: Mat, mat, pakke, sild, tobakk, svindel, bytting, organisering og mat igjen er hovedinnholdet av vår tilværelse — og så mener vi oss visst å være helter! Vi tenker oss visst å komme hjem til Norge som helter og bli feiret som det! Selv om det vi har gjort — om vi da har gjort noe i det hele tatt — er selv følgeligheter... Den som intet har gjort, skal ha vanskelig for å møte framtiden og regnskapet som kommer. De andre som har gjort noe, har gjort sin plikt. Punktum. Det er bare i de ganske få og sjeldne tilfeller at denne plikthandling har vært heltetmodig. Det blir sgu ikke mange helter av den flokken med nordmenn som er her. I øyeblikket står den fjernere fra dette begrep enn nesten den flokk jeg vet om.

Billig og holdbar mat i dyrtid

Prima nysaltet uer leveres i tønner a 90 — 50 og 25 kg. Rimelig i pris til handlende og forbrukere.

Prima nysalta torsk leveres i strampakke tønner.

Prima skinn og benfri klippfisk leveres i kasser a 26 og 50 kilopakker påtrykt matoppskrifter.

Rensede klippfiskknakker kan leveres i kartonger a 25 kilo samt sekker.

Skinn og benfritt klippfiskavkapp — særlig billig, god mat. Pris til handlende kr. 80,00 pr. 100 kg.

Klippfiskfilet av brosme — pris til handlende kun kr. 80,00 pr. 100 kilo.

Norsk fetsild — leveres i hele og halve tønner. Ordres utbes snarest

Telegramadr.: HAVNERAAS. **Otto Ottesen-Havneraas A.s**
Kristiansund N.
Telefon: 1630.

Lite gårdsbruk

eller småbruk, beliggende helst ved Mjøsa ønskes kjøpt av energisk, omgjengelig liten fam. m. erf. fruktdyrking. Kårkontr. kan inngå i overdr. — Bill. mrk. «Gjerne gjensidig hygge nr. 192».

Ilebu-kamerater

Det er enda noen av dere som har glemt å kjøpe boka «Konstrasjonsleiren Ilebu», den vel skrevne og verdifulle minneboka fra den beryktede leiren. Nytt sjansen for opplaget er helt utsolgt — boka blir ikke senere å få. 167 sider med fargetrykt omslag. Send kr. 8.50 til «8. Mal» og De får boka diskret tilsendt. Eller spør etter den hos «8. Mal»s kommisjonær i Oslo.

Arbeiderpartiredaktøren —

— Fortsatt fra side 1 —

blibotek, som har rommet atskillige verdier av kostbare bind i sine hyller.

Andre aviser lar som regel bøkene komme til sin hensikt, bli anmeldt, og etter hvert gå over i de respektive anmelderes hender. Eller de samles gjennom lengere tid og fordeles blant avisens personale, f. eks. ved juletider. Eller de overlates til sykehus, gamlehjem eller liknende institusjoner. Det er ytterst sjelden de betraktes som en uforpliktende gave til redaktørene slik som forholdet var i Tidens Krav, under Vandviks sjefstid.

Det er alminnelig kjent at han før krigen utnyttet bøkernes omsetningsverdi. Det er nå også kommet opp at han i ennå større grad nyttet forholdet til sin personlige fordel etter krigen.

Som formann i styret for Kristiansund Folkebibliotek ble det noe av en hovedoppgave for ham å plassere sine forlagsbøker i bibliotekets utlåns-hyller. Han kalkulerte selv bøkernes salgspris, godkjente selv innkjøpene på bibliotekets vegne, og som formann anviste han de nødvendige beløp. Muligens benyttet han strømmen,

2 øvde tømmerhoggere får sevjehugst, senere furuhugst. God betallng.

GUNNAR GLESNE,

Uvdal i Numedal.

Patenter

Folk med nyheter, ideer o. l. som av en eller annen grunn ikke blir benyttet, bedes henvende seg til meg til gjensidig fordel.

Roald Bjørnstad,
Brandbu (Hadeland).

Bekjentskap ønskes

Høg, lys bonde i 30 års alderen ønsker å bli kjent med kjekk og grei jente. Gjerne en som er en-som i livet eller rammet av retts oppgjøret. — Bill. mrk. «Sommeren 1951 nr. 193».

Slåmaskin

Brukt 1 hestes slåmaskin kjøpes straks. Oppgi pris og merke.

O. Synstlien,
Nord-Torpa.

Hvem kan

låne en NS-mann kr. 1500,— ett år mot 5 pst. renter og avdrag 500 kr. pr. år for innkjøp av motorsag. Bm. «Haster nr. 189».

En dyktig ekspeditrise

søkes til kolonialforr. beste vestkant. Oslo. Tlf. 41 13 71.

juni 1940 kun gjennom en kjenningsskaffelse, heder det i aktskyhet. Man har av dette utledet den fiksjon at Frankrike hele tiden har befunnet seg i krigstilstand og aktivt deltatt i krigen mot Tyskland. Det eneste som kan sies om dette system er at det ikke svarer til kjennsgeringene. Det anføres at selv Vichystyrets motstandere har måttet innrømme at dette styret var lovlig. Det er fastslått av den fjerde republikkens egne juridiske eksperter. Fra den 11. juli 1940 har Vichy-regjeringen utøvet en forfatningsmessig makt, og selv om den bare betraktes som en de facto-regjering, har alle dens regjeringshandlinger vært lovlige og rettsgyldige. Vedtaket om våpenstilstand mellom Frankrike og Tyskland ble truffet av denne regjering innenfor rammene av dens forfatningsmessige fullmakt. Flere bestemmelser i våpenstilstandsavtalen, særlig de som bestemte at embedsmenn og offentlige funksjonærer måtte forbli på sin post og i et visst omfang samarbeide med okkupasjonsmakten, hvilte på bestemmelser i Haager-konvensjonen, som var tiltrådt såvel av Frankrike som av Tyskland. Våpenstilstanden var således en faktisk og juridisk realitet, og historien vil vanskelig tilgi at man har forfulgt franskmenn og dømt dem senere på et annet rettsgrunnlag, heter det i aktskykket.

Henvendelsen til FN begrunnes med at ikke bare stater, men også enkeltpersoner har rett til å henvende seg til FN når enkeltindividers rettigheter blir krenket. Dette er uttrykkelig vedtatt av FN's Økonomiske og Sosiale Råd. Henvendelsen skjer fordi tidligere henvendelser til den franske regjering ikke har ført frem. Man beklager at man ser seg nødsaget til å henvende seg til en internasjonal instans for å oppnå rettferdighet.

skaffer seg enklestraintekt ved å la seg oppnevne som medforvalter av de beslaglagte boer. Inntreffer ikke noe uforutsett, behøver en ikke å tvile på at de opplysninger og den moral som departementet på denne måten fører i marken, også vil få sin approbasjon av Stortinget, og at statsråd Gundersen lett og leken de vil kunne oppnå sin hensikt om å «flekken» direktoratet og få det godkjent som rettferdighetens og humanitetens uklanderlige utøver.

Det er imidlertid dette uforutsette som det nå må sørges for. Rundt om i det ganske land sitter det tusenvis av utplyndrede mennesker som har mangt og meget merkelig å berette om den behandling som er blitt dem til del av Erstatningsdirektoratet og dets leiesvenner.

Nå må disse opplysninger fram i dagens lys!

Nå må vi fra vår side sørge for at Stortinget får seg forelagt et så omfattende og viktig stoff at det definitivt og avgjørende kan settes en pinne i hjulet for statsråd Gundersens smukke hensikter.

Det er av den største viktighet for oss alle at stortingsmann Bunkholts aksjon ikke skal munne ut i et helt igjennom missvisende resultat. For

Til å gjennomgå stoffet og bearbeide det for framleggelse for Stortinget har Forbundet satt ned et utvalg bestående av tre erfarne jurister. Utvalget vil behandle enhver henvendelse som et tillitsoppgave og vise den konduite og diskusjon som hvert enkelt sakforhold måtte tilsi. Forbundet garanterer at opplysninger ikke vil bli gitt i videre utstrekning eller på annen måte enn hva vedkommende selv måtte ønske.

Vær klar over at man ikke setter seg for noe som helst ved å etterkomme Forbundets oppfordring. Det er bare å bringe sannheten — den fulle sannheten — for dagen, som vi er gått inn for, og for det arbeid kan ingen laste oss.

La oss denne gangen gå inn av huse! La oss utstyre Stortinget med et materiale som lær tvers gjennom veggen! Vi har ikke råd til å tape selv en forpøfektning når det gjelder kampen for vår oppreisning.

Stol ikke på at «andre» senere inn sine opplysninger. Tenk på le slik, rinner det hele ut i sand. Sett deg i forbindelse med oss selv! Og gjør det øyeblikkelig!

Tiden er kostbar og oppgaven krevende.

Forbundssekretær.

barer de ganske få og sjeldne tilfeller at denne plikthandling har vært helt rimelig. Det blir sgu ikke mange helter av den flokken med nordmenn som er her. I øyeblikket står den fjernere fra dette begrep enn nesten noen flokk jeg vet om.

— Fortsatt side 4 —

Landbruksvogner.

Vi søker selgere på provisjonsbasis for landbruksvogner, traktortilhengere, melkevogner etc. for salg direkte til forbrukere. — Bill. mrk. «Selger nr. 197».

hovedoppgave for ham å plassere sine forlagsbøker i bibliotekets utlåns-hyller. Han kalkulerte selv bøkernes salgspris, godkjente selv innkjøpene på bibliotekets vegne, og som formann anviste han de nødvendige beløp. Muligens benyttet han stråmenn, — det er sakens kjerne vedkommende.

Fra ungdomsorganisasjonene som hørte partiet til ble det i sin tid gjort en henstilling til avisen om å la bøkene komme et foreningsbibliotek til gode.

Under normale omstendigheter skulle det synes naturlig at en slik bokskatt ble gjort tilgjengelig for de ungdomsgrupper som var omfattet med så megen kjærlighet av partiets såkalte opplysningsvirksomhet. Men nei, hr. Vandvik så ikke slik på spørsmålet, han så mer på sin egen hensikt med redaktørvirket og sine mange kommunale verv.

Synes ikke leserne at dette er en tillitsvekkende skisse fra partiets bakre gemakker? En kan gjerne betegne det som sladder, småskåren, usmakelig journalistikk, eller hva en nå vil. Det er ved slike småglimt fra hverdagens virkelighet en får det usmin-kede partiansikt fram i lampelyset, og dets karaktertrekk er ikke akkurat så imponerende.

Sigurd B. Vandvik har gjennom en rekke år som redaktør vist en påfallende midkjærhet for å trekke fram i sin avis andre menneskers private forhold — og da i første rekke politiske motstanderes. Sannheten har for ham spilt en underordnet rolle. Etter krigen har det vært hans alt overskyggende oppgave å anklage flest mulig til politiet for å få dem straffet — og straffet hårdt. Her har han ofte grepet inn på en ondskinnlig måte.

ekspeditrise

søkes til kolonialforr. beste vestkant, Oslo, Tlf. 41 13 71.

Gårdbrukere se her

Søker forpaktning av småbruk. Arbeider for avgiften ell. mere etter avtale. Gårds-, skogsarb., hestevant og snekkerkynd. Bill. mrk. «NA ell. senere nr. 196».

Sigurd B. Vandvik har også vært viseordfører og skolestyreformann. I egenskap av det siste har han drevet en årelang, ondskinnlig forfølgelse av en rekke lærere for å få disse avskjediget og straffet. Han har ikke alltid hatt heldet med seg. Men han rakk å ødelegge Kristiansunds folkeskole for en rekke år og å sprede uhygge i vide kretser. Hans virksomhet har vært en ulykke for Kristiansund. Og selv om han i resten av sitt liv hadde fått mot og kraft til å søke rettet på det gale han har gjort, ville han neppe klare det.

Det kan være nyttig å studere slike «helter» som Sigurd B. Vandvik. Det finnes dessverre en del slike typer andre steder i landet også. Det er lommeformat typer både i Andelg og politisk forstand, men i en ulveldig har nettopp slike mennesker lett for å krangle seg frem — og særlig når de har medlemsboka iorden. Sammen med gater tramgjøng dannet de eliten i hylekoret, og ubluferdig ansvarelast skriker de høyere enn alle andre: korsfest, korsfest!

«8. Mai»

kronikk 15. juni 1951

Hroar Hovden:

Likvideringene under okkupasjonen.

«Foreløbig har jeg bare krevd offentlig undersøkelse av alle «likvideringene» og sabotasjehandlinger under krigen, og av alle misshandlinger og drap av fanger etter frigjøringen. Spørsmålet om tiltale og straff får bli avgjort senere». — «Det har vært hevdet at det ble lovet hemmeligholdelse, men hvilken offentlig myndighet hadde rett til på forhånd å gi avlat og derved i virkeligheten godkjennelse voldshandlinger?» (Scharffenberg i Morgenbladet 8. 11. 1947).

Som opplyst i «8. Mai» nr. 5 i år, har det danske justisdepartement foretatt undersøkelser av de «likvideringer» som fant sted i okkupasjonsstiden, med det resultat at en rekke «likviderte» og deres etterlevende har fått rensket sitt navn. Dette har ført til at den danske motstandsbevegelse — hjemme front — er rykket kraftig ut til protest.

Det ligger nær å spørre: Er motstandsbevegelsen også motstander av at sannheten kommer fram og at

uskyldige mennesker får den oppreisning de har krav på? Skal hensynet til de personer som utførte likvidasjonsmordene veie tyngre enn hensynet til de personer som ble uskyldig drept og de familier som uten grunn ble vanæret? Ja, det får man unektelig inntrykk av når man leser motstandsmennenes innlegg i Kjøbenhavnspresen.

Hvordan ligger det an med disse sakene hos oss?

Professor Andenæs opplyste i et foredrag i desember 1947 at tallet på «likvideringer» i vårt land under okkupasjonen er anslått til 55 personer, men det helt nøyaktige tall kunne han på det daværende tidspunkt ikke angi. Kjenner man det nøyaktige tall i dag?

Utover høsten 1947 framkom overlege Scharffenberg i dagspressen med flere inntrengende henstillinger til myndighetene om å sette systematiske undersøkelser i gang, såvidt vites uten resultat. Iallfall har ikke dagspressen meldt om slike undersøkelser. Er det kanskje også i vårt land «sterke krefter» — hjemmefront eller andre? — som søker å forpurre en oppklaring? Og som derved forsinker en utluftning som

før eller senere må finne sted. Er våger man seg kanskje til å henvende seg til de personer som utførte likvideringene hos oss i allhelhet ble foretatt på et så uangstelig og ansvarlig grunnlag, at i tillegg ikke med rette kan reises? I fall skulle vel rette vedkomme ikke ha noe å frykte om undersøker ble satt i gang.

Andenæs sa i et foredrag i Jurforeningen den 8. 12. 47 bl. ann «Det er imidlertid tenkelig at er foretatt likvidasjoner av underordnede H.S.-folk, og også av isolerte motstandsgrupper eller enkelte personer helt på eget initiativ». («Vårt Land» 10. 12. 47). Og Scharffenberg skriver i «Morgenbladet» par måneder tidligere: «En våre første menn har uttalt til oss at såvidt han vet ga hjemmefronten ikke ordre til en eneste «likvidering».

Det synes altså som om gruppe og enkeltpersoner har boltret seg temmelig fritt, og for egen regning i mange tilfelle opptrått både som anklager, dommer og eksekutør. Kan man under slike forhold stå på at «likvideringene» fant sted i et omhyggelig og samvittighetsfull undersøkelse ved meningsberettede og ansvarsbevisste menn? Var det den klare tanke og ikke opphissede gemytt som i alle tilfeller avgjorde hvem skulle leve og hvem skulle «likvideres»?

I en artikkel i «Morgenbladet» om boka «Menn i mørket», skrevet av Osvaldgruppens leder Asbjørn Sundt, skriver Scharffenberg bl. a. «Det fortelles (i Sundes bok) om megen drikk med merkelige forstillinger om alkoholens virkninger

«Hans» (dekknavn) var allerede sterkt påvirket og «duppet av, og vi måtte helle i ham et par glass for å få ham våken. Øynene svømte av furethet og brennevin». —

Foren for en hemmelig gruppe burde gjort totalavhold til plikt. — Under okkupasjonen hendte det at fyllesnakke førte til arrestasjoner, men det var kanskje bare i andre grupper? I flere bøker fra disse årene spiller tobakk og alkohol en stor rolle.

Senere i sin artikkel siterer Scharffenberg et avsnitt av Sundes bok, sålydende: «Hva pokker gjorde det om regjeringen i London ikke likte at vi forsynte oss med de penger vi trengte? (Flere bankrøverier). — Hva pokker gjorde det om dette mystiske som kalte seg «Hjemmefrontens ledelse» misbilliget at vi likviderte angivere på åpen gate og så å si la igjen et vitniskort med navnet Osvald på?»

I denne sammenheng kan det være på sin plass å sitere noen linjer av hva lederne av flyktningstransportene, lastebileier Reidar Larsen skriver i «Dagbladet» for 5. 9. 47: «Den 22. oktober 1942 skulle medlemmer av en flyktningshjelp organisasjon, bl. a. Karsten og Håkon Lavstad, fore co. 20 jøder over til Sverige. Jødene og et par flyktningførere satte seg på toget som gikk til Halden. Reisen til Halden kunne vært helt ufarlig. Noen jødeforfølgelse var ikke satt i gang i Norge. Jødene var ikke ettersøkt. Og Halden lå utenfor grensenes øst. Men — ja det fantes dessverre et men-

Flyktningsførerne var litt for glade i brennevin. Og da grensepolitimann

Hvam kom inn på toget, så en full flyktningsfører rød. Han eglet seg inn på Hvam, som naturligvis ble arg. Og dermed oppsto fare for flyktningsførerne og deres organisasjon. Motzfeldts instruks for farefulle situasjoner kunne av gode grunner ikke komme til anvendelse denne gang. Flyktingene satt nemlig i andre kupeer og var helt utenfor fyllebraket. Det var ingen sjans til å få skutt dem. I stedet ble Hvam skutt, hvorefter flyktningsføreren hoppet av toget for å redde seg selv. Flyktingene lot de gå på pokker i vold. Ja, så fikk vi jødeforfølgelsene da. Ansvarslose flyktningsførere hadde gitt nazistene et velkomment påskudd til å lage et helvete for en hel befolkningsgruppe».

Propos flyktningsførere, så har vi alle i friskt minne de to som ryr det det jødiske ektepar Feldmann. Her står vi ved et av de få tilfelle da «patrioter» virkelig er trukket for «retten» — med det resultat vi alle kjenner. Om denne frifinnelse skriver høyfjellsdommer Edvard Lassen i «Verdens Gang» den 17. 9. 47 bl. a.: «De to flyktningsførere var overlagt drap under omstendigheter som ikke kunne fritta for straff. Overlagt drap kalles i daglig tale mord. Juryens kjennelse var beklagelig. Hjemmefrontens syn på det hele, slik det er kommet offentlig fram, er forstemmende». Jeg sier med Scharffenberg: «Men hvilket syn på samfunnets rettshåndhevelse man enn hylder, ville den største fare for rettssikkerheten være en dommerstand som engstelig skotter etter «folkemeningen».

Men det var ikke alle «gode nord-

menn» som ble stilt for dommeren, selv om de etter alminnelige menneskers oppfatning hadde begått de alvorligste forbrytelser. Vi husker med forferdelse hva som hendte en tid etter frigjøringen, da en vaktmann på jakt etter brennevin skjøt ned to forsvarsløse tyske fanger. Etter innstilling fra kommanderende admiral, påtegnet av riksadvokaten at han på grunn av forholdene ikke hadde noe å bemerke, ble det ved kongelig resolusjon besluttet at påtale skal unnlates! I den anledning skrev Norges største pressorgan noe av det verste jeg har sett på trykk.

«Når Aftenposten nevner denne saken offentlig, istedenfor å la den gå i glemselen som det visstnok hadde vært meningen (!), litt har det for å rette noen bebreidelse mot myndighetene. De har hatt adgang til alle sakens dokumenter og har sikkert funnet vaktmannens (drapsmannens) forklaring fyldestgjørende. De har sikkert også tatt hensyn til den noe eksalterte stemning i tiden like etter frigjøringen, og det faktum at man hadde nok av eksempler på overgrep fra tyskeres side den gang de var herrer, utslag av en mentalitet som man ikke kunne vente var endret så totalt i løpet av få uker(!). Litt har det kanskje også spilt inn at det dreide seg om tyskere, og at det vilde være vanskelig å stable på benene noe mer enn en viss formell indignasjon på deres vegne, selv om de var krigsfanger og hadde krav på den sterkeste beskyttelse(!)».

(Fortsattes).

Anker Melby ble stum da han ble konfrontert med en revisjonsanmerkning

Ansettelsen har ikke styrket ego-socialistenes stilling blant velgerne

— Forts. fra side 1 —

dragelse som pranger mest iøyenfallende i partiets ungdomspropaganda. Programposter forbunnet med ansvar og som står og faller med ledernivået.

Som en liten anerkjennelse for sin partiinnsats ble Anker Melby etter krigen ansatt som vaktmester ved Soldatheimen i Kristiansund, Samorganisasjonens bygning som foruten en rekke kontorlokaler også omfatter den beryktede festsal «Tåkeheimen».

Bare 2 år senere var Anker Melby avskjediget fra sitt verv som vaktmester. La oss nøye oss med å si at det dreide seg om en skandale, som i lang tid etterpå var byens store samtaleemne.

Men dette berørte selvsagt ikke hans oppdragervirksomhet i partiets ungdomsbevegelse. Og en reaksjon fra «klikken» kom ikke.

Selvfolgelig er heller ikke ungdommens ledelse hevet over intrigesumpen, — det eneste stabile holdpunkt i partiets utflytende struktur.

Som før nevnt reiste bygdeungdommen krav om samlet protest mot ansettelsen av et par libertasjournalister i partiavisen Tidens Krav. Anker Melby var selv vraket som søker til disse stillingene, og så gjerne, at hans overordnede fikk en dråpe malurt i kameratskapets beger.

Som AUF's formann organiserte han aksjonen. Men i det avgjørende øyeblikk kunne partiledelsen knuse aksjonen ved å henvise til at saken var fremmet på ureglementert måte.

Kjente da ikke AUF's formann reglementet bedre? Å, jo. Men det går også an å «feile» etter diktat. Det er lønnsomhetsspørsmålet som avgjør slikt i dagens arbeiderpartipolitikk.

Samtidig var Anker Melby med i en «undergrunnsbevegelse» innen partiet, og tilhørte en mindretallsfraksjon, hvor hans far og dennes underordnede, sekretær Kristian Olsen, var hovedaktørene. Kampen om beina kan forståelig nok skape rivninger også blant brødre, og begrepet splitt og hersk er ikke noe fremmed motto i dittaturmiljø. Anker Melby samlet bygdeungdommen til et nytt framstøt

mens representanter ennå en gang den fatale avvissaken. Også denne gang med negativt resultat. Deres anfører, Anker Melby, skuffet nemlig med sin plutselige passivitet i saken. Hans sjefer hadde nemlig i det psykologiske øyeblikk forelagt ham en revisjonsantegnelse, og den var ikke akkurat noen inspirerende fane på kampens dag. Dette er slike sjakktrekk man kaller taktikk i arbeiderpartiets terminologi.

Vi nevnte forrige gang at de 2 hovedopponentene ved årsmøtet noe senere ble tildelt ærefulle, lønnede partistillinger, — og dermed deportert til andre kanter av landet. Anker Melby måtte foreløpig bli.

Overensstemmende med betingelsene måtte han nemlig først kvitte seg med formannsvervet i AUF, og innta en mer skuddsikker stilling som formann i det lokale arbeiderungdomslag. Først etter dette kom hestehandels lille gevinst, ansettelsen ved Kristiansund Arbeidskontor, en transaksjon som i dag har reist en storm av forbitrelse langt utenom byens grenser.

Først et forsiktig vikariat i stillingen, så han kunne få en smule innblikk i arbeidet på et kontor. Og så begynte den mest ubluferdige blottstilling av en defekt partimoral som noensinne er demonstrert for åpen scene. Da stillingen ved det kommunale arbeidskontor omsider ble slått opp som ledig, søkte selvfølgelig Anker Melby. Like selvfølgelig ble han av arbeidsnemnden innstillet som nr. 1. Formannskapetets flertall tok imidlertid ikke innstillingen til følge, og ansatte i stedet en langt mer habil søker. Formannskapetets flertall ved dette høve lot seg nemlig ikke imponere av de attester hr. Melby jr. presenterte, ikke engang av en glimrende attest for sin vaktmestertid ved Soldatheimen, utferdiget og underskrevet av Kristian Olsen, sekretær i Samorganisasjonen, — hans fars underordnede!

Men Arbeiderpartiets menn var ikke fremmed for bakveiprinsippet, og saken ble oversendt til Fylkesarbeidsnemnda i Molde. Det var en strek i regningen at Fylkesarbeidsnemnda

SAG IKKE AV DEN GRENEN DU SELV SITTE PÅ. LA IKKE ANDRE BÆRE BYRDENE FOR DEG I KAMPEN FOR SANNHET OG RETT. BETAL SKYLDIG KONTINGENT STRAKS.

Dr. Malan truer med å løsrive Syd-Afrika

fra det britiske samveldet

I Kapstaden: Premierminister, dr. Malan har på et møte i Det nasjonale ungdomsforbund truet med at Syd-Afrika kan komme til å løsrive seg fra det britiske samvelde, hvis det ikke blir slutt på den britiske kritikk av regjeringens innenrikspolitikk. — Han var trett av å se sin regjering omtalt som «forfølger av den ikke-hvite befolkning» og erklærte at Syd-Afrika kunne se seg nødsaget til å proklamere en uavhengig republikk slik som den nordlige del av landet måtte gjøre det i forrige århundrede. Han håpet at opposisjonens leder, Strauss i sin egen og landets interesse ville oppgi sin plan om å dra utenlands og beflitte seg på å fremstille Syd-Afrika i det rette lys.

«Nyfasistene» behersker situasjonen på Sicilia.

Ny fascistene er nu herrer over situasjonen på Sicilien, har det i et telegram til Stockholms-Tidningen 6. juni fra bladet Roma-korrespon-

Rettsferdighet er sterkere enn selvrettsferdighet

BJARNE DIDRIKSEN - en modig sannhetsøkende og uavhengig dommer

Av Alexander Lange

Da byrettsdommer Bjarne Didriksen avsluttet den rettslige forundersøkelse i Hildisch-komplekset — rettet Potemkin, som hadde begjært seg sikket for artikler i «8. Mai» om myndighetenes behandling av avdøde generalkonsul Dietrich Hildisch. — en takk til dommeren. Dommer Didriksen hadde ledet forundersøkelsen på en slik måte, at vedkommende så dette som et synlig symptom på at man omsider — ialfall i denne store sak — var iferd med å innføre nagelfast norsk lov og prosessform i okkupasjonsoppgjøret, — vekk fra anordningsvillnisset og politisk maktmisbruk, som etter manges mening har skjemet dette avsnitt av norsk rettshistorie.

Dommer Didriksen har med tålmodighet — parret med fasthet overfor partenes tendens til utglidning og prosedyre — nedlagt et stort arbeid for at sannheten kunne komme frem og de tallrike vitneprov kunne bli korrekt gjengitt i det svære protokollat, som han dikterte, ord for ord. Et herkulesarbeid.

Det tjener myndighetene til ære at de lot en ikke kompromittert dommer og av herr Didriksens høve menneskelige og faglige standard lede disse forundersøkelser. Han er ikke en hvemsomhelst, men bl. a. formann i Den norske Dommerforening.

Dommer Didriksen viste på et meget tidlig stadium etter «frigjørningen» mot og stor uavhengighet i de myndige ord han uttalte om rettsoppgjøret — Roma midt imot.... I Morgenbladets kronikk for 24. juli 1945 kaster han seg i den grad mot strømmen og stormen at det ville ha inn-

brakt en mindre mann en injurielagge. Eller sosial «silent killing» Om ikke Haugiansk likvidering!

I kronikken, som man bør lese i sin sammenheng, skriver dagværende byfogd Didriksen bl. a.: — «Ministeren som ikke mobiliserte har fått ærespensjon for hans sak er undersøkt. Høyesteretts justitarius takket Quisling og ble hjemmefrontens leder. Biskoppen som utarbeidet forslag til fred med tyskerne, skr. strengt i «Kirke og kultur» om syndernes straff. Administrasjonsrådets første handling var å advare mot sabotasje, da den bare kunne skade oss selv».

Han skriver videre: «Stortinget fungerer videre og utdeler sine tillitsverv. Lensmenn og politifolk som har vært medlemmer av N.S. gjeninnsettes i tjeneste. En av Arbeiderpartiets aviser skriver, at arbeidere som frivillig tok velbetalt tysk arbeid, ikke skal aksjoneres. Mens andre kollaboratører skal behandles med all mulig strenghet, — en egen form for klassejustis. Hvem har i det heletatt ikke på ett eller annet tidspunkt i disse fem årene vært svak eller gjort en feil.»

«Kanskje de som var utenfor landet og ikke fikk anledning til det?» «Men ellers er det ikke mange som er egnet til å kaste den første sten. Skal her være likhet for loven må vi gå fram med en viss omtanke og forsiktighet».

Skrev dommer Didriksen 24. juli 45 Alexander Lange.

«Den syke mann» og statsråd Hauge

Når fant likvideringen sted?

I saken mot Aasulv Holte i Arendal befattet man seg inngående med tidspunktet for likvideringen av to frontkjempere. Holte hadde påstått at det var skjedd etter befrielsen.

Statsadvokaten opplyste ifølge Aftenpostens referat (2. juni) at «det var innhentet en erklæring fra vedkommende som ga ordre til likvideringen. Han ligger nu syk i Danmark, og med rettens samtykke ble erklæringen opplest. Den gikk kort og godt ut på at vedkommende hadde gitt ordre til likvide-

ringen og at den ble foretatt 7. mai 1945».

Senere i samme rettsmøte dokumenterte statsadvokaten en erklæring fra statsråd Hauge, «hvorav det fremgår at de to var likvidert i april 1945».

Det hadde unektelig vært mer tillitsvekkende om de to erklæringer hadde inneholdt den samme tidfestelse. Nå sitter det store publikum igjen med en stille forundring over de høye herrers nøyaktighet. Det var kanskje ikke så rart at Holte erklærte at han ikke fant grunn til å endre oppfatning.

UKEN

GENERALSEKR. TRYGVE LIE

får i disse dager sin 17. og 18. æresdoktorgrad i Amerika. Han er nettopp utnevnt til juridisk æresdoktor ved Syracuse universitetet i New York, og han mottar den samme æresbevisning fra det kjente kvekerinstituttet Swarthmore College i neste uke. Tidligere har Lie mottatt 16 slike doktorgrader i USA, deriblant fra de mest kjente universitetene, Harvard, Princeton og Columbia. (Dagsavisen 8.6.51)

JAPAN HAR SATT

igang en reklamekampanje for sine varer i New York. Om ikke lenge følger en utstilling av silkestoffer og kjoler, hermetikk, kikkerter og fotografiapparater. (N.H. & S.T., 2. 6. 51).

RUSSERNE HAR IKKE

til hensikt å avbryte firemaktsforhandlingene i Paris, men er etter alt å dømme villige til å la Gromyko bli der hele sommeren, forklarer velunderrettede observatører i Moskva. (Sthlms Tidn., 7. 6. 51).

DEN ØSTTYSKE REGJERING

oppgir at det var 99,42 pst. deltakelse i de nylig avholdte fredsavstemningene i Berlin, hvorav 95,98 pst. stemte for fred og 4,02 imot. (News Chronicle, 7. 6. 51).

ETTER AT DEN

amerikanske høyesterett (en dag før rettsferien) og president Truman har avslått et benådningsansørgende, og den amerikanske høykommissær John McCloy har avslått å utsette henrettelsen av de syv tyske offiserer i Landsberg-fengslet, ble de hengt natt til 7. juni. De syv var: SS General Oswald Pohl, SS General Otto Ohlen-dorf, SS Standartenführer Paul Blobel, SS Sondereinheitsführer Werner Braune, SS Brigadeführer Erich Naumann, Rollkommandoführer Georg Schallermair og adjutant Hans Schmidt.

VELFERDSSTATEN

England synes skattene heller aldri å bli store nok etter følgende notis i Politiken for 5. 6. å dømme: Den «vektigste» protest et britisk underhus noensinne har mottatt ble idag båret inn i parlamentsbygningen. — Det dreier seg om hundrevis av papirbunter omviklet med rødt seilgarn. Papirene rummer navnene på tre og en kvart million misfornøyede kinogjengere, som med sine underskifter protesterer mot den høye forlystelsesskatt på kinobillettene.

ordnede, sekretær Kristian Olsen, var hovedaktørene. Kampen om beina kan forståelig nok skape rivninger også blant brødre, og begrepet spilt og hersk er ikke noe fremmed motto i demokratimiljø. Anker Melby samlet bygdeungdommen til et nytt framstøt mot partiledelsen, denne gang i all stillhet.

På følgende årsmøte i Nordmøre Arbeiderparti fremmet bygdeungdom

Amerikanere i alle nøkkelstillinger innen FN-organisasjonen

FN's sekretariat er organisert etter amerikansk mønster og av de om lag 4000 funksjonærer som er beskjeftiget der, er tre fjerdedeler amerikanere. De sitter i alle nøkkelstillinger i sekretariatets avdelinger og underavdelinger. Trygve Lies personlige kontorsjef er amerikaneren Cordier, som «Pravda» ironisk kaller «Trygve Lie's amerikanske hode». Amerikaneren Byron Price leder departementet for administrasjon og finanser og står i spissen for sekretariatets personalavdeling. Det gir ham makt til å foreta utnevnelser og flytte om eller avskjedige medarbeidere etter eget skjønn. I Informasjonsavdelingen er det amerikaneren Foot som faktisk bestemmer alt og i lovdepartementet sitter amerikaneren Feller. — «Pravda» kritiserer dette og mener at FN's sekretariat er blitt en lydige tjener for «de amerikanske aggressorene». Men ennå holder russerne ut, og de må vel ha en mening med det.

Koreakrigen kan bli en kostbar affære for USA

En av de historier som vitenskapsmennene krydrer sine tall og beregninger med, handler om det ufatte like antall kinesere som finnes i det store rike. Det er så mange kinesere at hvis de marsjerer fire og fire i alminnelig marsjtempo forbi et bestemt punkt, ville marsjkolonnen aldri komme forbi. Det ville natt og dag uavbrutt marsjere nye kinesere forbi, inntil han som så på avgikk ved døden mett av dager og kinesere, ja den neste og enda den neste iakttagere vil få samme skjebne.

Gad vite om ikke denne historie om tall plager dem, som satte Korea felttoget igang. Kineserne marsjerer dog ikke frem bare for å bli drept, de tar også mange med seg i døden, og det hele kan tilslutt bli en for kostbar lek selv for amerikanerne. Derfor burde det bli tale om å bruke de mest drastiske midler for å få slutt på elendigheten. Noen taler om A-bomben, andre om like fryktelige ennå ubrukte våpen. Men så nøler man, det er jo demokratiets kjennemerke, og så går tapene av unge liv videre, mens kinesernes menneske-

derordnede! Men Arbeiderpartiets menn var ikke fremmed for bakveiprinsippet, og saken ble oversendt til Fylkesarbeidsnemnda i Molde. Det var en strek i regningen at Fylkesarbeidsnemnda godkjente formannskapets ansettelse mot 1 stemme, nemlig Kristian Olsens. Den samme Olsen forlangte så på vegne av sitt parti saken sendt departementet, for om mulig å få avgjørelsen omstøtt ved Ulrik Olsens blist stann. Det merkelige hendte at departementet ikke ønsket å ta stilling til saken. Isteden ble den behendig videreeksperdet til pensjonskassen, og her lyktes det omsider under henvisning til den ansattes helbredsforhold å omstøte formannskapets ansettelse. En kamp på bred front var lykkelig gjennomført. Var det med en statsråds bistann?

Dermed var en partimann atter sikret en trygg livseksistens. Det skjedde ved å trampe et annet menneskes rettferdighetskrav under støvlehele. Slik er det likhetstanken hevdes i den nye velferdsstat.

La oss nøye oss med disse tilfeldige glimtene, — de taler for seg selv uten kommentarer. I korte trekk har vi tegnet en av de unge, karakteristiske profiler i DNA's æresgalleri, en nesten giftig karikatur av den personifiserte ego-socialisme. La oss til avslutning nevne at Anker Melby fortsetter sin politiske løpebane, foreløbig som ungdomsdiktator på hjemmebane. Foreløbig i stillhet. Det kan bare i forbifarten nevnes at han for et par uker siden kom opp i noe kluss i forbindelse med noen billettenger, en affære som ikke skal berøres i detaljer. For øyeblikket arbeider Anker Melby for å få vedkommende som brakte denne nye affæren frem ekskludert som medlem av AUF, et forsøk som etter all sannsynlighet vil lykkes. En fristes til å bruke betegnelsen: Psykopatenes diktatur!

Da Anker Melby rykket inn i den kommunale etat, rykket samtidig sannheten et skritt nærmere den store velgermasse som har vært hildret av sosialismens fraser, slagord og forlorne løfter. Samtidig står sannheten i det grelleste hverdagslys for de tusener unge, som i AUF har søkt høye livsverdier enn hensynsløs egoisme. Ringen vil aldri mer kunne sluttes.

Japans opprustning

Japan skal få gjenoppruste uten noen restriksjoner ifølge det fredsforslag som nu diskuteres mellom vestmaktene, men disse skal beholde kontrollen over råvarene. Hvor stor hær, flåte og flyvåpen bygges opp igjen, er helt avhengig av hvor mange penger de kan disponere til det, telegraferer Stockholms-Tidningens London-korrespondent 6. juni. Opplysningene ble gitt av Trumans spesielle rådgiver Foster Dulles ved pressekonferan-

Nærskert situasjonen på Sicilia.

Ny fascistene er nu herrer over situasjonen på Sicilien, heter det i et telegram til Stockholms-Tidningen 6. juni fra bladets Roma-korrespondent. Ved valgene besatte det kristelig-demokratiske parti og kommunistene hver 30 plasser i Sicilias parlament, mens fascistene fikk 11 plasser mot før ingen. Fascistene fikk i Syddalia hele 13 prosent av stemmene mot 4 i Norditalia, og de er blitt en faktor å regne med. Den ikke-kommunistiske presses tone i hele Italia har i de siste dager undergått en påtagelig forandring overfor fascistene som i alle tonearter oppfordres til ikke å gjøre noen dumheter på Sicilia og ikke engang taktisk forsøke samarbeid med kommunistene.

Den danske regjering vil bli i Danmark så lenge landet kan holdes

Sier den danske utenriksminister

Den danske utenriksminister Ole Bjørn Kraft var forleden ofret i «lytternes spørretime», og det haglet med spørsmål. En lytter ønsket militær hjelp til Korea. Ifølge Politikens referat svarte utenriksministeren at de skandinaviske lands beliggenhet er så utsatt og verdenssituasjonen så alvorlig, at det ikke var forsvarlig å sende selv en ganske liten styrke til Korea.

Spørsmålet om krig og fred besvarte hr. Kraft med å si at han både håpet og trodde at freden kunne bevares, men forutsetningen var at de demokratiske stater ikke var svake som før den siste krig.

— Vil regjeringen bli i landet under en okkupasjon?

— Så lenge landet kan holdes, blir vi her, og da vi tror at landet kan holdes, er det ikke truffet noen forberedelser til en evakuering av regjeringen.

Priskrigen er nådd Danmark!

Våre aviser har bragt sensasjonelle telegrammer om «priskrigen» i den nå er det et faktum. I forgårs Amerika, hvor de handlende kappet det åpnet for nordmennene. Dessom å sette ned prisene — opptil 40 prosent var det noen som gikk, og der på en mengde varer. Den sympatien var den fronten brutt. Der er 10 tiske form for krig synes å være nådorer. De kommer fra Ravensbrück Danmark, etter hva de danske avisvinnere, fanger som har meldt seg vet å berette, iallfall hva margariner frivillig for å slippe tidligere ut. går i Aarhus deltar henved 100 kjøp. Første dag var reservert blocktteste menn i krigen og prisene på marger prominente. Så kom turen til Berlin var pr. 2. juni satt ned med Reichsdeutsche og siden til alle Gernere under vanlig pris. Husmoderemannen. Det er forbeholdt denne stolene er nu spent på hvor lenge krete rase å benytte seg av anstalten — gen vil vare — og om også andre vav medisinske sunnhetssgrunner naturligvis og alt er «peinlich sauber» der også. At det er en sjikane og en svinaktighet det hele, faller selvsagt innaktighet det hele, faller selvsagt inn.

se i London. I forslaget stilles intgen tysker inn. Det er tvertimot høykrav om krigserstatning. A påleggsinn, edelmot og taktfull forståelse. japanerne en sådan ville bety det at Det utskrives Schein. Man står i kø, me som at landets økonomi brøt sammen og fem og får 10 minutter etter men, sa Dulles videre, hvilket igundersøkelse av sakene (om de er ville bety det samme som å legå være blitt funnet «sprungfähig» ved landet åpent for kommunismen. peinlich sauber og ellers iorden). Det

«det var innhentet en erklæring fra vedkommende som ga ordre til likvideringen. Han ligger nu syk i Danmark, og med rettens samtykke ble erklæringen opplest. Den gikk kort og godt ut på at vedkommende hadde gitt ordre til likvide-

Odd Nansen —

— Fortsatt fra side 3 —

lode. Vi kommer til å leve som greven en tid framover.

14. 16. 3. 44: Igår fikk vi svenske pakker. For ikke lenge siden fikk vi danske pakker så mat mangler vi ikke

9. 10. 5. 44: For å få arbeidsytelse opp, får vi som sagt noe bedre kos. Tiltross herfor kan man uten å underdrive si at arbeidsytelsen ligger fra null til 25 pst. av normal ytel

sel ... Selv gjør jeg ingenting om dagen. Jeg ligger av og til ute på en pluke i solen og sover. Idag kom en en-enet S.S. invalid og vekte meg. Ha rådet meg til å legge meg et anst sted hvor ingen kunne se meg og anbefalte en stor lastebil midt på plassen.

1. 5. 44: Fikk igår 3 store eventyrs pakker fra Sverige. Det var gåseleve og allslags herlighet, endog originale amerikanske sigaretter. 20. 18. 5. 44: Igår kvell ble det en

et liten 17. mai stund på blokken. Vrt norske orkester kom og spilte nn norske melodier og sanger. — Frald Schwenzen var innom og leste Brnson og Sivle og jeg holdt en

et, improvisert tale. 121. 27. 5. 44: Jeg har nevnt at det

ebliitt påtagelig bedre med mat (fangekosten) i den senere tid.

134. 25. 7. 44: Et lite «interior» fra gestua er verd å ta med. Frode (kitekt Frode Rinnan) spurte hen

kt om jeg hadde lyst til å se en luptsturm-führer som holdt på å «Jeg tror nesten jeg svarte begeiret at det ville jeg gjerne. Han dro og ivrig med. I sengen lå et gult, nrende beinrangel av en fyr, allede død for denne verden. Øynene r nesten brustne alt og blikket hndes. Da vi kom ut av sykerommet, aff vi Øverland. Da han hørte om en halv døde, spurte han bare: «Hva eller det ham?» «Kreft i alle kjønns-ganer og blære og det hele», svarde Frode. «Gudskjelov da er det altså

egen sjangse for at han kommer seg gjen», sa Øverland.

137. 27. 7. 44: .. Det er underlig å

enke på at våre verste fiender er våe medfanger.

142. 12. 8. 44: Det er opprettet hore

telegrammer om «priskrigen» i den

nen nå er det et faktum. I forgårs

Amerika, hvor de handlende kappet det

åpnet for nordmennene. Dessom

å sette ned prisene — opptil 40

prosent var det noen som gikk, og

der på en mengde varer. Den sympatien

var den fronten brutt. Der er 10

tiske form for krig synes å være nådorer.

De kommer fra Ravensbrück

Danmark, etter hva de danske avisvinnere,

fanger som har meldt seg

vet å berette, iallfall hva margariner

frivillig for å slippe tidligere ut.

går i Aarhus deltar henved 100 kjøp.

Første dag var reservert blocktteste

menn i krigen og prisene på marger

prominente. Så kom turen til Berlin

var pr. 2. juni satt ned med Reichsdeutsche

og siden til alle Gernere under vanlig

pris. Husmoderemannen. Det er

forbeholdt denne stolene er nu spent

på hvor lenge krete rase å benytte seg

av anstalten — gen vil vare — og om

også andre vav medisinske sunnhetssgrunner

naturligvis og alt er «peinlich sauber»

der også. At det er en sjikane og en svin

aktighet det hele, faller selvsagt inn

aktighet det hele, faller selvsagt inn.

se i London. I forslaget stilles intgen

tysker inn. Det er tvertimot høykrav

om krigserstatning. A påleggsinn,

edelmot og taktfull forståelse.

japanerne en sådan ville bety det at

Det utskrives Schein. Man står i kø,

me som at landets økonomi brøt sammen

og fem og får 10 minutter etter

men, sa Dulles videre, hvilket igundersøkelse

av sakene (om de er ville bety det samme

som å legå være blitt funnet «sprungfähig»

ved landet åpent for kommunismen.

peinlich sauber og ellers iorden). Det

<